

Onze locaties

SVRZ is een grote zorgorganisatie in Zeeland. We bieden alle vormen van ouderenzorg: van verpleeghuiszorg tot dagbehandeling en van revalidatie tot ZorgThuis. Ook voor ergotherapie of activiteiten in een ontmoetingscentrum kun je bij SVRZ terecht. Daarnaast is SVRZ expert in het begeleiden van mensen met complexe problematiek zoals Korsakov en dementie op jonge leeftijd. Met ruim 60 locaties – verspreid door heel Zeeland – zijn we altijd dichtbij.

Meer informatie?

0900 - 78 79 777

Maandag t/m vrijdag 08.00-17.00 uur

Liever contact
per mail?

Contactformulier

SVRZ zorgt in Zeeland

Inhoud

Wat beweegt SVRZ?4

Uw wensen staan centraal5

Een vertrouwde plek in 't Gasthuis6

Het verhaal van meneer Brand8

Het verhaal van Henny Wissel10

Onze zorg en ondersteuning12

Het verhaal van meneer Matthijsse14

Ineke Velthuis over vrijwilligerswerk18

Ontmoetingscentrum21

Specialistische zorg23

06

08

13

14

Over SVRZ

Onze deskundige medewerkers ondersteunen het levenspad van de cliënt. En maken samen met de cliënt de juiste keuzes. Hoe ze dat doen, verschilt per cliënt. Maar één ding is altijd hetzelfde: onze medewerkers hebben oog voor de cliënt, hart voor de zorg en passie voor hun werk. Om te zorgen dat onze medewerkers goede kwaliteit kunnen leveren, biedt SVRZ als organisatie goed werkgeverschap en hebben we aandacht voor de medewerker. Daarnaast hebben we duidelijke kaders die onze medewerkers richting geven.

Wat beweegt SVRZ?

We zijn allemaal uniek. Ons verleden, onze ervaringen, wensen en dromen maken ons tot wie we zijn. Als we ouder worden, kunnen we helaas minder vaak het leven invullen zoals we dat zouden willen.

Niemand wil afhankelijk worden. Maar als dat dan toch gebeurt, vinden wij het belangrijk dat u zoveel mogelijk uw eigen leven kunt blijven leiden. Want u bent nu misschien wel afhankelijk van onze zorg of ondersteuning; u bent geen ander mens geworden. Alles wat voor u van waarde was, is dat nog steeds.

Uw wensen staan centraal

Bij SVRZ willen we weten wie u bent en wat u belangrijk vindt. Wat u graag doet en ook wat u liever niet hebt. Hoe wilt u dat uw dag eruitziet? Wat kunt u of wat kan uw netwerk nog doen? En waar kunt u ondersteuning bij gebruiken?

We zorgen ervoor dat u in contact kunt blijven met de mensen die voor u belangrijk zijn. En dat zij hun rol in uw leven kunnen blijven vervullen. Dat doen we omdat we geloven dat ieder mens, ongeacht leeftijd, ziekte of handicap, baat heeft bij verbinding met andere mensen. Het liefst uit hun eigen buurt en eigen netwerk. Het mooiste is wanneer de mensen en activiteiten die u al dierbaar zijn, zoveel mogelijk kunnen blijven voortbestaan en kunnen bijdragen aan uw zorg en welzijn. Zelfs wanneer ouderdom, ziekte of handicaps dat veel moeilijker maken. Meedoen en erbij horen! Dat is belangrijk voor ieder mens.

“Ik ga bij haar op bezoek omdat ik dat wil, niet omdat het moet.”

Mariska Damen maakte voor het eerst van dichtbij kennis met SVRZ toen haar moeder in 2016 ging revalideren in SVRZ 't Gasthuis. Na een operatie waarbij een onderbeen was geamputeerd, had haar moeder het zwaar. Maar mede dankzij de fijne ondersteuning en zorg die ze bij SVRZ kreeg, kon ze de draad oppakken. Toen ze in oktober 2023 opnieuw moest revalideren, koos ze weer voor 't Gasthuis. Inmiddels heeft Mariska's moeder meer zorg nodig en is zij verhuisd naar haar vertrouwde plek in 't Gasthuis.

“Na 2023 ging de gezondheid van mijn moeder helaas verder achteruit. Haar zicht werd minder en begin 2024 moest ook haar andere been worden geamputeerd. Doordat ze afhankelijk werd van een rolstoel, kon ze niet meer thuis blijven wonen. Mijn moeder vond het moeilijk om dat te accepteren. Ze had het gevoel haar zelfstandigheid kwijt te zijn. Ze hoopte dat ze terug zou kunnen naar haar woning in Zoutelande, maar zelfs met ondersteuning van SVRZ ZorgThuis was dat geen optie meer.

Verhuizen naar een vertrouwde plek

Hoewel de stap naar een verpleeghuis voor mijn moeder moeilijk was, was het voor mij als mantelzorger ook een opluchting. Ik ben enig kind, dus er kwam veel zorg op mijn schouders terecht. De laatste maanden waren zwaar voor mij. Mijn moeder vroeg steeds meer, soms stelde ze zelfs eisen. De zorg voor haar was bijna een dagtaak. Ja, achteraf gezien werd ik overvraagd. Als dan het moment daar is dat het thuis echt niet meer gaat, is het fijn als je moeder naar een vertrouwde plek kan. Dat was 't Gasthuis — zowel voor mijn moeder als voor mij. Ik kon de zorg met een gerust hart overdragen.

Zorg en ondersteuning voor haar, ruimte voor mij

Sinds mijn moeder bij SVRZ woont, is er weer ruimte voor mij. Ik kan mijn eigen leven weer oppakken, en zij is in goede handen — daar twijfel ik niet aan. In het begin kreeg ze veel ondersteuning van de geestelijk verzorger en de psycholoog. Ook de ergotherapeut heeft allerlei hulpmiddelen aangedragen om het leven in een rolstoel aangenamer te maken. Ze kreeg bijvoorbeeld een grijper, zodat ze vanuit haar rolstoel dingen kan pakken.

“Ik hoef niet meer zeven dagen per week naar mijn moeder te gaan.”

Een gedeelde zorg voor mijn moeder

Door het cliëntdossier blijf ik betrokken bij de zorg voor mijn moeder. Daarin kan ik lezen wat er van dag tot dag gebeurt. Als er bijvoorbeeld bloed wordt geprikt of urine wordt afgenomen, ben ik daarvan op de hoogte. Wanneer er iets opvalt, word ik gebeld zodat we kunnen overleggen. Een tijdje geleden was mijn moeder opeens opstandig en dwars. Een zorgmedewerker belde me toen om te vragen of ik die verandering in gedrag ook had opgemerkt. Andersom komt het ook weleens voor dat ik iets opmerk of een twijfel heb, en dan bespreek ik dat met het zorgpersoneel. Zo doe je het toch nog samen.

In alle rust op bezoek

Sinds mijn moeder in 't Gasthuis woont, is mijn zorgtaak veel lichter geworden. Maar ik doe nog altijd de was voor haar en houd haar administratie bij. Dat soort dingen gaan gewoon door. Ik ga soms met haar naar activiteiten in 't Gasthuis en ik begeleid haar naar afspraken in het ziekenhuis. Ik doe haar boodschappen en breng haar af en toe iets te eten. Laatst heb ik asperges voor haar meegenomen. Daar geniet ze dan echt van — dat voelt toch een beetje als vanouds. Maar mijn moeder is niet meer afhankelijk van mij. Ik ga bij haar op bezoek omdat ik dat wil, en niet omdat het moet. Dat maakt het contact met haar een stuk luchtiger en prettiger.”

“Ze noemen me De Burgemeester.”

Tweeënhalf jaar geleden werd meneer Brand (1951) onverwacht getroffen door een beroerte. Daarbij raakte hij verlamd aan de linkerzijde. Hij ging eerst vier maanden revalideren in Brugge. Na een kort verblijf bij SVRZ Ter Schorre vond hij een nieuw thuis op de afdeling ‘t Fort van SVRZ De Vurssche in Axel. Hier werkt hij nog altijd verder aan zijn herstel.

“Je voelt het niet, hè, zo’n beroerte. Het doet niet zeer of zo. Maar het laat wel behoorlijke sporen achter. Toen het pas gebeurd was, kon ik helemaal niets met de linkerkant van mijn lichaam. Inmiddels kan ik met mijn linkerhand weer iets vastpakken. Ik kan ook lopen met een rollator. Samen met de fysio oefen ik nog altijd twee keer in de week.

Ik blijf er niet in hangen

De verwachting is dat ik binnenkort weer zelfstandig kan lopen. Of dat ook echt gaat lukken? De tijd zal het leren. Je moet het natuurlijk wel willen en het kost natuurlijk veel oefening. Mijn spraak is ook heel even

weggeweest. Een weekje denk ik. Ik ben blij dat dat weer goed gekomen is, want het zou een grote straf zijn als ik niet zou kunnen praten. Mijn situatie is niet ideaal, maar ik ben een makkelijk mens. Je kunt er wel in blijven hangen, maar dan word je helemaal gek.

Lekker dichtbij

Ik kom oorspronkelijk uit Den Haag. In 1970 ben ik voor mijn werk naar Terneuzen verhuisd. De Haagse praat blijf je wel horen, maar ik kom er nooit meer. Wat moet ik daar doen? Ik heb altijd met veel plezier in Terneuzen gewoond. Daarom ben ik ook blij dat ik hier in De Vurssche terecht kon. Dat is toch dichtbij.

Net als thuis

Mijn dagen zijn hier hetzelfde als thuis. Af en toe vervel ik me en dan ga ik naar buiten. Ik word gek van te lang binnen zitten. Ik rij vaak naar de winkels of ik ga kijken bij de motorcrossbaan hier vlakbij. Dat vind ik altijd leuk om te zien. Op dinsdagmiddag ga ik vaak naar het houtatelier. Ik kan zelf geen hout bewerken, hoor. Zo handig ben ik niet. Ik ga alleen voor de gezelligheid. Ik kijk hoe anderen timmeren en knutselen en intussen maak ik een praatje en drink een bakje koffie.

Alleen, maar niet eenzaam

Ik heb altijd als internationaal vrachtwagenchauffeur gewerkt. Ik reisde heel Europa door. ‘s Nachts sliep ik in mijn cabine, die voorzien was van alle gemakken: een goede muziekinstallatie, een koelkast, diepvries, magnetron. Hoewel ik altijd alleen was, heb ik me nooit eenzaam gevoeld. Ik vermaakte me wel. Op den duur leer je vanzelf mensen kennen. En dat is hier niet anders.

Ik maak met iedereen een praatje en ken iedereen van de afdeling. Ze noemen me niet voor niets De Burgemeester van ‘t Fort.

Ik heb niet te klagen

De zorg hier is goed. Nee, ik heb niet te klagen. Ik krijg goed te eten en de verzorging weet wat ik prettig vind. Voor mij is het perfect hier. Ik doe niet zo moeilijk. De schilderijen die hier hangen, bijvoorbeeld, waren van mijn voorganger. Die wilden ze eigenlijk weggooien, maar dat vond ik zonde. Ik vond ze wel mooi, dus zei ik dat ze ze lekker konden laten hangen.

Tevreden mens

Je kunt wel moeilijk doen, maar je moet je gewoon neerleggen bij je situatie en het beste ervan maken. Ik tref hier soms wel mensen die constant blijven mopperen. Dan zit je toch alleen jezelf maar in de weg. Nee joh, niets voor mij. Zo’n karakter heb ik niet. Ik ben een tevreden mens.”

“Mijn eigen meubels en mijn eigen spullen”

Henny Wissel (1945) zit rustig aan haar tafel in een rolstoel. Haar aandacht verdeelt ze over de krant die uitgespreid op tafel ligt en het vrije uitzicht over het groene land. In 2016 begon Henny haar grip op de werkelijkheid te verliezen. Er werd Alzheimer geconstateerd. In 2021 was de dementie zo ver gevorderd dat alleen thuis wonen voor Henny niet meer mogelijk was. Toen verhuisde ze naar SVRZ De Molenhof in Zaamslag, slechts een paar straten verwijderd van haar oude huis.

“Hoe gaat het met u, hier in De Molenhof?”

“Ik zit prima hier, hoor. Net als thuis eigenlijk. Ik zit in hetzelfde dorp, dus dat is fijn. Ik heb in de Puntstraat gewoond, dat is hier dichtbij. Maar ik kom niet uit Zeeland. Ik ben in Rotterdam geboren. Mijn ouders waren schippers; zij hadden een overslagkraan. Als kind moest ik dus bij een gastgezin aan wal in de kost. Toen ik

trouwde, ben ik eerst met mijn man gaan varen. Daarna zijn we naar Terneuzen verhuisd en later zijn we in Zaamslag gaan wonen.”

Dat Henny Zeeland in haar hart heeft gesloten, blijkt uit een groot borduurwerk dat boven de tafel hangt. Het is een prachtige landkaart van Zeeland die tot in het kleinste detail is uitgewerkt.

“Heeft u dat gemaakt?”

“Ja, daar ben ik wel even mee bezig geweest. Ik deed dat graag, borduren. Maar de steken wel zelf uittellen, hè. Zo’n voorgedrukt patroon, dat is niets. Ik heb altijd veel geborduurd. Dan telde ik het zelf uit, dat is leuker”, herhaalt Henny. “Die voorgedrukte patronen, daar hield ik niet van. Ik heb ook gebreid, maar dat doe ik nu niet meer. Ik weet niet wat ik nu doe, maar het is wel handwerken.”

Dan herinnert Henny zich dat het dinsdag is, de dag dat ze met andere bewoners van De Molenhof gaat handwerken.

“Het is vandaag dinsdag, dan moet ik eigenlijk ook handwerken, toch? Ach ja... Ja, ik heb het hier goed. Mijn eigen meubels, dat is belangrijk. En mijn eigen spullen aan de muur. Dat is ook mooi he”, zegt Henny, terwijl ze wijst naar een ingelijste tekening aan de muur.

“Was dat de boot waar u op gevaren hebt?”

Ineens draait Henny zich om en krijgt ze een felle blik in haar ogen.

“Schip!”, verbetert ze. “Dat is een schip. Alleen mensen die aan wal wonen spreken over boten.”

Na een verontschuldiging praten we verder.

“Die tekening van ons schip is gemaakt vanaf de kade. Een man zat daar te tekenen, maar alles om de boot heen, klopt niet. Hij heeft de achtergrond er later zelf bij verzonnen.”

Dan wijst Henny naar de derde lijst aan de muur die belangrijk voor haar is: haar trouwfoto. Een stralende, jonge Henny in een mooie witte jurk staat trots naast haar man.

“Heeft u die jurk zelf gemaakt?”

“Als je kunt naaien, moet je ook je trouwjurk kunnen maken. De stof van de jurk was duur, dat mocht niet van mijn moeder. Maar ik heb zelf voor de jurk betaald. Dus ik kon kopen wat ik wilde.”

Henny wordt stiller en langzaam gaat haar blik weer naar buiten.

“Je ziet veel hier, he? Ik heb een mooi uitzicht, ik heb vrij zicht. Daar heb ik echt geluk mee.”

Verpleeghuiszorg

SVRZ is een specialist in ouderenzorg in Zeeland. Wij bieden een totaalpakket van wonen, welzijn zorg en ondersteuning.

In een verpleeghuis woont u in een veilige omgeving waar u zich hopelijk snel thuis voelt. U neemt zelf zoveel mogelijk regie over uw dagelijks leven. Wij ondersteunen u daarbij en betrekken uw familie, vrienden en mantelzorgers actief. Samen zorgen we ervoor dat u kunt doen wat voor u belangrijk is, met de juiste begeleiding, zorg en toezicht wanneer dat nodig is.

Voor sommige mensen is dat een korte tijd. Zij moeten bijvoorbeeld herstellen van een operatie. Of ze gaan revalideren na een ongeluk of een beroerte. Maar veel (oudere) mensen blijven langere tijd in het verpleeghuis. Vaak voor de rest van hun leven. In het verpleeghuis kunt u ook specialistische zorg krijgen bij verschillende vormen van dementie, zoals Alzheimer.

ZorgWegwijzer

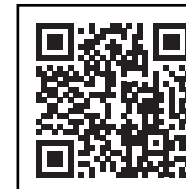
Een keuze maken voor zorg is al moeilijk genoeg. Met een paar vragen helpen we u graag bij het zetten van de juiste stappen. Ga naar www.svrz.nl/zorgwegwijzer om te zien wat wij voor u kunnen betekenen.

ZorgThuis

Heeft u zorg nodig om zelfstandig te kunnen blijven wonen of moet u tijdelijk verzorgd worden? SVRZ biedt deskundige zorg of ondersteuning bij u thuis. Onze wijkteams werken kleinschalig en persoonlijk, zodat u steeds vertrouwde gezichten ziet. Met ZorgThuis van SVRZ bent u verzekerd van deskundige zorg die bij u past. We bieden een totaalpakket waarbij wonen, welzijn en zorg op elkaar afgestemd zijn. Meedoen en erbij horen! Dat is belangrijk voor elk mens. Dat proberen we mogelijk te maken. Zelfs wanneer ouderdom, ziekte en beperkingen dat veel moeilijker maken. We bieden de juiste zorg en ondersteuning, samen met vrijwilligers en het netwerk om u heen.

Meer informatie?

Elke stap vooruit telt!

Het leven van meneer Matthijsse (1959) veranderde ingrijpend toen hij in 2023 een beroerte kreeg en halfzijdig verlamd werd. Toch wist hij de draad weer op te pakken. Hij revalideerde en kon na een half jaar weer behoorlijke afstanden lopen. Maar langzaamaan kreeg hij steeds meer last van een beknelde zenuw in zijn voet. Hierdoor nam zijn voet een verkeerde stand aan. Na een operatie ging hij naar SVRZ Ter Valcke om te revalideren.

“In eerste instantie had de chirurg gezegd dat er niets aan mijn voet te doen was. Maar voor mij was dat geen optie. Ik kon mijn voet niet meer plat op de grond zetten en liep altijd op de buitenkant van mijn voet. Dat was echt pijnlijk. Gelukkig heb ik toen aangedrongen op een second opinion in de St. Maartenskliniek in Nijmegen. Daar hebben ze mijn voet weer recht kunnen zetten.

Revalideren dicht bij huis

Vanuit de St. Maartenskliniek ben ik naar Ter Valcke gegaan om te revalideren. Daar was ik wel blij mee - lekker dicht bij huis. In Ter Valcke kreeg ik een eigen kamer waar ik gedurende mijn herstel logeerde. Er werd een

plan gemaakt voor de behandelingen. Ik heb niet zoveel ergotherapie gehad, maar wel veel fysiotherapie om weer te leren lopen met het gegipste onderbeen. In het begin werd ik elke dag gehaald voor de fysiotherapie. Maar al snel kreeg ik te horen dat ik zelf wel naar de therapie kon gaan. Dat was voor mij een mooie uitnodiging!

Met kleine stappen vooruit

Toen ik eenmaal weer kon lopen, stond het traplopen op het programma. Dat was in mijn geval een voorwaarde om weer naar huis te kunnen gaan. Ik kan thuis wel slapen op de begane grond, maar niet douchen, dus traplopen was voor mij belangrijk. Ik heb eerst geleerd

“Wat gebeurd is, kun je niet veranderen. Maar je kunt wel vechten om vooruit te komen.”

om dat met een kruk te doen, en later door de leuning met twee handen vast te houden. Zo zette ik elke dag weer kleine stapjes naar zelfstandigheid. Het laatste wat je wilt is je hulpbehoevend voelen, dus je doet wat je kunt om vooruit te komen. Dat is gewoon wilskracht.

Herkenning onder lotgenoten

Het eten deden we gezamenlijk. Dat zorgde voor een soort verbondenheid. Je trekt je op aan elkaar. Sommige mensen in Ter Valcke zaten daar omdat ze een beroerte hadden gehad. Ik heb dat zelf twee jaar geleden meegemaakt, ik weet wat ze doormaken. Dat was soms wel confronterend. Na zo'n klap moet je echt leren om je opnieuw te verhouden tot je eigen lichaam, je hebt ineens beperkingen.

Dat gevoel herinnerde ik me nog van toen ik zelf herstellend was. Maar daardoor realiseerde ik me ook dat ik er nog niet zo slecht uitgekomen was. Er zijn mensen die er beter voorstaan dan ik, natuurlijk, maar slechter kan ook, dus ik mag niet mopperen.

Een blik vooruit

Binnenkort mag het gips eraf en dan worden er foto's gemaakt om te kijken of mijn voet goed hersteld is. Dan krijg ik ook een soort skischoen aangemeten voor extra steun. Het zal wel vreemd zijn om weer met een vlakke voet te lopen. Dat ben ik al een jaar niet meer gewend. Maar gelukkig kan ik ook dan rekenen op therapeuten van Ter Valcke. Daar kennen ze me en hebben ze de expertise die ik nu nodig heb.”

Tijdelijk verblijf

Heeft u na een ziekenhuisopname tijdelijk extra behandeling en zorg nodig? Of kunt u in uw thuissituatie geen kortdurende behandeling en observatie ontvangen? U kunt dan tijdelijk bij SVRZ verblijven.

Geriatrische revalidatie

Geriatrische revalidatie (GR) is kortdurende en op herstel gerichte zorg voor ouderen na een ziekenhuisopname. Doel van de revalidatie is dat u zo snel mogelijk weer zelfstandig kunt functioneren en dat u terug kunt naar uw eigen huis.

Als u bij SVRZ komt revalideren, verblijft u voor een periode van maximaal drie maanden in een van onze locaties. Daar staat alles een

groot deel van de dag in het teken van de revalidatie. Samen met u bepalen we haalbare revalidatiedoelen. En we houden zoveel mogelijk rekening met uw wensen en behoeften. De revalidatie bestaat uit individuele therapie, maar daarnaast zijn er ook groepstherapieën. Uw naasten zijn nauw betrokken bij uw revalidatie. Zij kunnen u ondersteunen en stimuleren om zo snel mogelijk te herstellen.

Begeleiding en behandeling

Bij SVRZ werken we met deskundige behandelaars. Zij behandelen niet alleen cliënten die in een locatie van SVRZ wonen. Zij behandelen ook mensen die nog zelfstandig thuis wonen en mensen die na een revalidatieperiode bij SVRZ weer terug naar huis zijn gegaan.

Kijk voor al onze diensten op:
www.svrz.nl/onze-zorg

Vrijwilligerswerk als grote leerschool

Toen haar zus bij SVRZ De Molenhof aan het revalideren was, zag Ineke Velthuis (1956) een oproep voor vrijwilligers hangen. Er werden gastvrouwen gezocht. Ineke ging een praatje maken en vanaf dat eerste moment voelde het goed. Nu, zeventien jaar later, is ze nog altijd erg enthousiast over haar vrijwilligerswerk bij De Molenhof.

“Toen ik bij SVRZ De Molenhof begon als vrijwilliger, was ik twee dagen per week ingedeeld op een afdeling met mensen met dementie. In het begin moest ik daar best aan wennen. Contact maken met iemand met dementie is niet eenvoudig, maar na zeventien jaar heb ik daarin mijn draai wel gevonden.

Inmiddels is het fysiek te zwaar voor me om twee vaste dagen te komen, dus schrijf ik me nu in voor losse diensten. Als er een filmmiddag is, of een activiteit, kom ik graag helpen. Het is fijn om hier in De Molenhof te zijn, dat zou ik niet willen missen.

“Mijn rol als vrijwilliger heeft mij geleerd om geduld te hebben, te observeren en mee te bewegen”

Kijken om te begrijpen

Door om te gaan met mensen met dementie is er in mij een nieuwsgierigheid geprikkeld. Wie is deze persoon? Wat is zijn of haar verhaal? De antwoorden op deze vragen krijg je niet in de vorm van woorden. Om iets te weten te komen van deze mensen, moet je kijken. Door echt te kijken zie je wat iemand je niet meer

kan vertellen. Ik herinner me bijvoorbeeld een mevrouw die helemaal in zichzelf gekeerd was. Ze praatte niet meer. Maar toen ik een keer naast haar ging zitten en kerkliederen zong, zag ik kleine bewegingen in haar vingers. Op dat soort momenten voel ik het van binnen gewoon gloeien. Die mevrouw was geraakt, en dat raakt mij dan weer.

Oog voor de partner

Ik vind het ook belangrijk om even een moment te nemen voor de partners van de bewoners. De bewoners krijgen hier alle aandacht, maar de partner gaat na een bezoekje weer naar een leeg huis. Die partner heeft ook een verhaal, een gemis, maar is vaak wel alleen. Een kort gesprekje kan dan een wereld van verschil maken.

Lees verder op de volgende pagina

Mooie levenslessen

Vrijwilliger zijn brengt mij veel. Je krijgt geen geld, maar wel zoveel andere dingen. Voor mij is het een leerschool. Door de jaren heen heb ik mogen leren om met allerlei mensen in gesprek te kunnen gaan. En om mensen te begrijpen, zelfs als ze moeilijk gedrag vertonen of niet meer kunnen praten. Hier heb ik ook geleerd dat je tevreden moet zijn met je eigen gezondheid, je eigen situatie. Dat je geduldig moet zijn en niet te snel moet oordelen.

Aanwezig zijn in het nu

Laatst bijvoorbeeld was het pannenkoekendag. We zaten aan tafel en een bewoner wilde opstaan. Ik zei tegen haar dat zij even moest blijven zitten omdat ze nog een ijsje zou krijgen. “Ik vind jou een kreng”, zei ze toen bits. De eerste keer dat een bewoner me zo benaderde, lag ik daar wakker van. Nu weet ik dat mensen met dementie soms heel onverwacht uit de hoek kunnen komen. Zo’n situatie moet je met een open mind bekijken. We denken zo vaak vanuit logica, vanuit een verwachtingspatroon. Maar als je in het moment blijft, zie je dat het gewoon een pure reactie was, want ik belemmerde haar. Dat is ook iets wat ik hier heb geleerd: in het moment zijn.”

Een welkom gevoel

“Het contact met andere vrijwilligers vind ik ook waardevol en SVRZ is een prettige organisatie om voor te werken. Er wordt veel georganiseerd voor vrijwilligers. Tijdens de Week van de vrijwilliger worden we in het zonnetje gezet en met kerst is er een kerstpakket. Als je ziek bent of als er thuis iets is, krijg je een appje of een kaartje van de vrijwilligerscoördinator. Het lijken misschien kleine attenties, maar voor mij voelt het als een warm onthaal.”

Ook vrijwilliger worden?

Ontmoetingscentrum

Woont u nog thuis en heeft u geheugenproblemen? Dan kunt u soms extra begeleiding en ondersteuning nodig hebben. Een ontmoetingscentrum van SVRZ kan dan uitkomst bieden. Mensen met lichte tot wat verder gevorderde geheugenproblemen én hun mantelzorger zijn welkom in onze ontmoetingscentra. Door samen in gesprek te blijven, en praktische adviezen te geven, kunnen bepaalde problemen verminderd of zelfs voorkomen worden.

In beweging blijven

Ook bewegen is een goede manier om geheugenproblemen te verminderen of te voorkomen. Daarom kunt u iedere dag meedoen aan bewegingsactiviteit. Maar er zijn ook andere dingen te doen. Soms is dat een spel waarbij het geheugen gestimuleerd wordt of luisteren naar muziek. Een andere keer gaan we tuinieren of organiseren een creatieve middag of een uitstapje.

Andere mensen ontmoeten

In onze ontmoetingscentra ontmoet u andere mensen en kunt u meedoen aan activiteiten. En omdat uw mantelzorgers even ontlast worden, is het makkelijker om langer thuis te blijven wonen. Afhankelijk van wat voor u nodig is, bent u één of meerdere dagen per week welkom. Voor mantelzorgers zijn er gespreksgroepen. Hier leert u andere mantelzorgers kennen en kunt u ervaringen delen.

Specialistische zorg

SVRZ is expert op het gebied van ouderenzorg. Ook zijn we specialist in het begeleiden van mensen met complexe problematiek zoals Korsakov en dementie op jonge leeftijd. Door de grootte van de organisatie biedt SVRZ veel kennis, kunde en kwaliteit. We zorgen voor begeleiding en behandeling op maat, ook bij complexe zorg. Dit is slechts een greep uit onze zorg en ondersteuning.

Bekijk onze website www.svrz.nl voor een volledig overzicht en meer informatie.

Daarnaast kunt u bij SVRZ ook terecht voor dagbehandeling of begeleiding in een ontmoetingscentrum. Denk daarbij aan:

- Medische behandeling
- Geriatrische revalidatie
- Fysiotherapie
- Ergotherapie
- Psycholoog
- Logopedie
- Voeding- en dieetadvies
- Dagbehandeling
- Dagbehandeling dementie op jonge leeftijd
- Inloop
- Afasiecentrum
- Palliatieve zorg